

ROMÂNIA
TRIBUNALUL MARAMUREȘ
SECȚIA I CIVILĂ

Dosar nr.

Cod operator 4204

ÎNCHEIERE

Ședința publică din -----

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE: ---

Asistent judiciar: ---

Asistent judiciar: ---

Grefier: -----

Pe rol este soluționarea cererii formulată de către reclamantii ----prin----, în contradictoriu cu pârâții-----, având ca obiect obligație de a face.

La apelul nominal făcut în ședința publică se constată lipsa reclamantului---, lipsă fiind pârâții -----.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Instanța constată că s-au depus la dosar note de ședință de către reprezentantul reclamantului---- prin care arată că nu se opune sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție conform OUG nr.62/2024 pentru dezlegarea chestiunilor de drept puse în discuție.

Se constată că s-a solicitat judecarea cauzei și în lipsă de la dezbateri. La termenul anterior s-a pus în discuție sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu punctele de întrebare menționate prin încheierea de ședință din -----.

Instanța reține cauza în pronunțare asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție.

TRIBUNALUL

Având în vedere dispozițiile art. 396 alin. 1 și 2 Cod procedură civilă,

DISPUNE:

Amână pronunțarea soluției la data de 14.10.2024 și stabilește că pronunțarea va avea loc prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Pronunțată în ședința publică de azi 07.10.2024.

PREȘEDINTE

ASISTENȚI JUDICIARI

GREFIER

ROMÂNIA
TRIBUNALUL MARAMUREȘ
SECȚIA I CIVILĂ

Dosar nr.

Cod operator 4204

ÎNCHEIERE – sesizare ICCJ

Ședința publică din 14.10.2024

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE: -----

Asistent judiciar: -----

Asistent judiciar: ----

GREFIER: -----

Pe rol este pronunțarea asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile în temeiul dispozițiilor OUG 62/2024, în cauza privind pe reclamantul ----- în reprezentarea membrilor de sindicat----- și pe pârâții-----, având ca obiect obligație de a face, pretenții.

Dezbaterile în cauză au avut loc la data de 07.10.2024, fiind consemnate în încheierea de ședință din acea dată, care face parte integrantă din prezenta, când instanța în aceeași compunere, având nevoie de timp pentru a delibera, în baza art. 396 Cod procedură civilă, a amânat pronunțarea soluției pentru astăzi 14.10.2024, când a dispus următoarele.

TRIBUNALUL

Asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea unor probleme de drept în temeiul dispozițiilor OUG 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale:

1. Expunerea litigiului:

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 24.11.2023, ulterior precizată, reclamantul --- în numele membrilor de sindicat---, a solicitat instanței în contradictoriu cu pârâții---, să se dispună: 1. Obligarea pârâților la alocarea de sume și la plata către reclamânți a drepturilor constând în norma de hrană lunară prevăzută de art. 35 ind 1 din Legea nr. 155/2010, începând cu data de 01.01.2020 și până la data cererii de chemare în judecată, sume actualizate cu rata inflației și cu dobânda legală penalizatoare calculate de la data scadenței drepturilor salariale lunare și până la plata efectivă;

2. În subsidiar față de primul capăt de cerere, obligarea ---- la supunerea spre aprobare -----a unui proiect de hotărâre privind acordarea pentru perioada 2020 - 2023 a contravalorii normei de hrană către personalul îndrituit din cadrul ----- conform prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 26/1994 privind drepturile de hrană în timp de pace ale personalului din sectorul de apărare națională, ordine publică și siguranță națională.

3. În terțiar, față de primul și al doilea capăt de cerere, în cazul respingerii primelor două solicitări, obligarea pârâților la alocarea de sume și la plata către reclamânți a drepturilor constând în indemnizația lunară de hrană prevăzută de art. 18 alin. 1 din Legea nr. 153/2017, începând cu data de 01.01.2020 și până la data cererii de chemare în judecată, sume actualizate și cu rata inflației și cu dobânda legală penalizatoare calculate de la data scadenței drepturilor salariale lunare și până la plata efectivă.

4. Obligarea pârâților la alocarea de sume și la plata către reclamânți a drepturilor constând în contravaloarea voucherelor de vacanță în cuantum de 1450 lei/an, pentru anii 2021, 2022, sume

actualizate și cu rata inflației și cu dobânda legală penalizatoare calculate din prima zi a anului următor perioadei pentru care se datorează și până la plata efectivă:

5. obligarea părților la cheltuielile de judecată ocazionate de prezentul proces.

În motivarea cererii, s-a arătat că membri de sindicat sunt personal contractual în raport de muncă, încadrați la--- în cadrul aparatului ----, fiindu-le aplicabile prevederile Legii-cadru nr. 153/2017, precum și prevederile Legii nr. 155/2010 privind Statutul ----.

Arată că norma de hrană lunară a fost reglementată prin art. 35 indice 1 din Legea nr. 155/2010, iar metodologia a fost stabilită prin HG nr. 171 /2015. Cu toate acestea, angajatorul nu a acordat respectivele drepturi pentru perioada solicitată.

Precizează că acordarea normei de hrană pentru personalul --- se aprobă sau se refuză prin hotărâre a consiliului local. Însă pentru o astfel de analiză se impune promovarea unui proiect de hotărâre în acest sens, proiect care să poată fi dezbătut cu consecința adoptării sau respingerii. În speță, pe rolul Consiliului Local nu au fost înregistrate pentru anii arătați proiecte de hotărâre cu privire la norma de hrană a reclamanților, astfel că poziția respectivului organ deliberativ, singurul în măsură a decide cu privire la aceasta, a rămas neexprimată.

Se arată că în conformitate cu art. 18 alin. 1 din Legea nr. 153/2017, personalul plătit din fonduri publice beneficiază de „indemnizații de hrană reprezentând a 12-a parte din două salarii de bază minime brute pe țară garantate în plată”. Aceasta „cu excepția personalului [...] poliției locale care, potrivit legii, beneficiază de drepturi de hrană în temeiul Ordonanței Guvernului nr. 26/1994 privind drepturile de hrană, în timp de pace, ale personalului din sectorul de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, republicată, cu modificările și completările ulterioare”. Astfel, beneficiul privind drepturile de hrană în temeiul Ordonanței Guvernului nr. 26/1994 devin obligatorii de acordat polițiștilor locali, în condițiile în care aceștia sunt exceptați de la indemnizația de hrană acordată celorlalți angajați plătiți din fonduri publice, tocmai pe acest considerent al beneficiului drepturilor de hrană prevăzute de OG 26/1994 conform art. 35' din legea nr. 155/2010.

Pentru cererea subsidiară formulată la punctul 2 arată că în cazul respingerii primului petit, devine admisibil capătul de cerere subsidiar de obligare a investirii procedurale a organului deliberativ competent cu aprobarea respectivelor drepturi. Aceasta deoarece Consiliul Local este singurul organ competent în a aproba sau refuza respectivele drepturi. Or, competența acestei investiții aparține Primarului, conform art. 136 alin. 1 C. adm. iar acesta nu este îndreptățit a cenzura respectivele drepturi prin simpla conduită de nepromovare a unui proiect de hotărâre în acest sens.

Cu privire la capătul de cerere formulat în terțiar față de primele capete de cerere, acesta este formulat în temeiul art. 18 din Legea nr. 153/2017 care prevede că: „(1)începând cu 1 decembrie 2018, ordonatorii de credite acordă obligatoriu, lunar, indemnizații de hrană reprezentând a 12-a parte din două salarii de bază minime brute pe țară garantate în plată, cu excepția personalului Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Afacerilor Interne, Ministerului Justiției - Administrația Națională a Penitenciarelor, Serviciului Român de Informații, Serviciului de Informații Externe, Serviciului de Protecție și Pază și Serviciului de Telecomunicații Speciale, precum și a personalului poliției locale care, potrivit legii, beneficiază de drepturi de hrană în temeiul Ordonanței Guvernului nr. 26/1994 privind drepturile de hrană, în timp de pace, ale personalului din sectorul de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, republicată, cu modificările și completările ulterioare”.

Or, limitarea beneficiului reclamanților privind indemnizația lunară de hrană prevăzută de art. 18 din Legea nr. 153/2017 intervine, după cum dispune textul de lege mai sus arătat, numai în cazul în care ar fi beneficiat de norma de hrană prevăzută de art. 35 indice 1 din Legea nr. 155/2010. Cum respectivele drepturi nu le-au fost acordate, devin actuale drepturile sistate de primele, astfel că rezultă obligația angajatorului de a acorda indemnizația de hrană în cazul neacordării normei de hrană prevăzută de art. 35 ind 1 din Legea nr. 155/2010, raportat la Ordonanța Guvernului nr. 26/1994. Aceasta deoarece, în caz contrar, ar interveni o discriminare a reclamanților funcționari publici care ar fi lipsiți de ambele drepturi, situație nedorită de legiuitor care a prevăzut acordarea alternativă obligatorie a cel puțin unuia dintre acestea.

În ceea ce privește actualizarea sumelor, întârzierea la plată a drepturilor de hrană a produs un prejudiciu similar celui existent în cazul întârzierii la plată a unei sume de bani.

4. În ceea ce privește al patrulea capăt de cerere, dreptul la acordarea tichetelor de vacanță a fost reglementat prin OUG nr. 8/2009, modificată prin Legea nr. 94/2014.

Arată că dreptul de a beneficia de vouchere de vacanță are configurația unui drept salarial prevăzut de o lege specială, conferit în condiții expres reglementate, independent de prestarea vreunei munci și a cărei acordare, sub condiția probării cerințelor legale, este determinată de efectul forței obligatorii a O.U.G. nr. 8/2009 aprobată cu modificările și completările prin Legea nr. 94/2014. În cadrul raportului juridic ce s-a născut, beneficiar este o persoană care are calitatea de salariat, iar cel obligat să acorde voucherul de vacanță este angajatorul salariatului.

Arată că dispozițiile art. 1 alin. (2) din O.U.G. nr. 8/2009 au creat în sarcina instituției pârâte obligația de a acorda tichetele/voucherele de vacanță, textul legal fiind clar și nelăsând loc de interpretare contrară. Obligația este imperativă, nelăsând la latitudinea angajatorului posibilitatea acordării acestor drepturi.

În ceea ce privește actualizarea sumelor, întârzierea la plată a voucherelor de vacanță a produs un prejudiciu similar celui existent în cazul întârzierii la plată a unei sume de bani.

Astfel, art. 1 alin 2 din O.U.G. nr. 8/2009 (forma aplicabilă în speță) prevede acordarea anuală a voucherelor de vacanță, ceea ce înseamnă că debitorul are dreptul să acorde voucherele de vacanță până la sfârșitul anului, fără să fie în întârziere.

Neacordarea acestor vouchere până la finalul anului bugetar, acordare ce presupune fie includerea valorii voucherelor în buget la momentul aprobării inițiale, fie o rectificare bugetară în acest sens, a făcut imposibilă executarea în natură a acestei obligații legale. Obligația de plată este scadentă de la data la care este cert că executarea în natură nu mai este posibilă și se impune executarea în echivalent, respectiv sfârșitul fiecărui an.

În consecință, de la sfârșitul fiecărui an prejudiciul creat în patrimoniul creditorului este similar cu cel creat prin neplata la termen a sumei de bani corespunzătoare. În aceste condiții, reclamanții arată că aveau dreptul la repararea acestui prejudiciu în integralitate, după cum arată art. 1531 din Codul civil. Având în vedere că prejudiciul este similar celui produs prin neplata la termen a unei sume de bani, evaluarea trebuie să se facă conform art. 1535 din Codul civil, reclamanții fiind îndreptățiți la plata de la scadență a dobânzii legale penalizatoare aferente echivalentului bănesc corespunzător voucherelor de vacanță.

Data scadenței este data de 01.01.2022, pentru voucherele de vacanță aferente anului 2021, respectiv 01.01.2023, pentru cele aferente anului 2022, date de la care curg dobânzile solicitate.

În drept, reclamanții au invocat dispozițiile art. 35 indice 1 din Legea nr. 155/2010, Ordonanța Guvernului nr. 26/1994, art. 18 alin. 1 din Legea nr. 153/2017, art. 1 alin. (2) din O.U.G. nr. 8/2009, art. 1531 din Codul civil, OG 13/2011.

La data de 29 mai 2024 au fost depuse *note de ședință* prin care s-a arătat că cererile de la punctele 1 și 4 sunt cereri principale ce urmăresc valorificarea unor drepturi de natură salarială, iar cererile de la punctele 2 și 3 sunt subsidiare primului capăt de cerere. S-a indicat calitatea procesuală activă a sindicatului și s-au adus argumente pentru justificarea calității procesuale pasive a fiecărui pârât.

La al doilea termen de judecată din 03.06.2024, raportat la precizările formulate de reclamant cu privire la cadrul procesual obiectiv și subiectiv, instanța a stabilit competența în soluționarea litigiului în favoarea Tribunalului ----, complet specializat în litigii de muncă.

La data de 06.09.2024 s-a depus un înscris denumit „clarificare de acțiune” prin care s-a arătat că se clarifică al doilea capăt de cerere formulat ca nefiind unul subsidiar, ci de sine stătător, în realizarea scopului acțiunii (conform primului capăt de cerere), acela de obținere a drepturilor salariale constând în norma de hrană. Acesta va avea următorul conținut: 2. „Obligarea --- la supunerea spre aprobare --- a unui proiect de hotărâre privind acordarea pentru perioada 2020 - 2023 a contravalorii normei de hrană către personalul îndrituit din cadrul D.P.L.B.M., conform prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 26/1994 privind drepturile de

hrană în timp de pace ale personalului din sectorul de apărare națională, ordine publică și siguranță națională".

În acest context, caracterul celui de al treilea capăt de cerere devine unul subsidiar primelor două, și va avea următorul conținut:

3. „În subsidiar față de primul și al doilea capăt de cerere, în cazul respingerii ambelor cereri, obligarea pârâților la alocarea de sume și la plata către reclamantii a drepturilor constând în indemnizația lunară de hrană prevăzută de art. 18 alin. 1 din Legea nr. 153/2017, începând cu data de 01.01.2020 și până la data prezentei cereri, sume actualizate și cu rata inflației și cu dobânda legală penalizatoare calculate de la data scadenței drepturilor salariale lunare și până la plata efectivă".

Se precizează că notele scrise nu reprezintă o modificare de acțiune în sensul art. 204, C.pr.civ, constituind o clarificare scrisă a elementelor de cerere discutate în ședința publică la termenul din 03.06.2024.

Pârâții nu au formulat întâmpinare în cauză.

La termenul de judecată din data de 09.09.2024, instanța a pus în discuția părților în temeiul dispozițiilor art 2 din OUG 62/2024 sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

1. Dacă art. 1 alin. (2), (2⁴) și (3) din O.U.G. nr. 8/2009 poate fi interpretat în sensul că angajatorul poate fi obligat la emiterea voucherelor de vacanță chiar și în lipsa prevederii în buget a sumelor cu acest titlu;
2. Dacă art. 1 alin. (2) raportat la art. 2 alin. (4) din O.U.G. nr. 8/2019 poate fi interpretat în sensul că, în ipoteza în care voucherile de vacanță nu au fost emise în anul fiscal în care trebuiau emise, angajatorul poate fi obligat la emiterea voucherului de vacanță sau, din contră, aceste norme se impun a fi interpretate că ulterior angajatorul poate fi obligat doar la despăgubiri egale cu contravaloarea voucherelor de vacanță neacordate.
3. Dacă modificarea art. 1 alin. (2) prin O.U.G. nr. 131/2021 poate fi interpretată în sensul că a instituit permisiunea acordării voucherelor de vacanță și în anul 2021, având în vedere interdicția inițial instituită prin art. 1 din O.U.G. nr. 8/2021.
4. În cazul în care răspunsul la cea de a doua întrebare este în sensul că angajatorul poate fi obligat la emiterea voucherului de vacanță, dacă în această situație se pot acorda dobânzi sub forma dobânzii legale penalizatoare, conform art. 1.531 alin. (1) C. civ.

II. Dispoziții legale cu privire la care se solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție dezlegarea chestiunilor de drept:

Art 1 alin 2, alin 2 ind 4, alin 3 din OUG 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță (forma în vigoare pentru anii 2021, 2022):

(2) Instituțiile publice, astfel cum sunt definite la art. 2 alin. (1) pct. 30 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, și la art. 2 alin. (1) pct. 39 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, indiferent de sistemul de finanțare și de subordonare, inclusiv activitățile finanțate integral din venituri proprii, înființate pe lângă instituțiile publice, acordă, anual, în perioada 1 ianuarie 2019 - 31 decembrie 2021, vouchere de vacanță în cuantum de 1.450 lei pentru un salariat.

(2⁴) În limita resurselor bugetare, angajatorul stabilește, în condițiile alin. (2), când acordă voucherile de vacanță, de comun acord cu organizațiile sindicale legal constituite sau cu reprezentanții salariaților, după caz.

(3) Voucherele de vacanță se acordă în limitele sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul de stat sau, după caz, în bugetele locale, pentru unitățile din domeniul bugetar, și în

limitele sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul de venituri și cheltuieli aprobat, potrivit legii, pentru celelalte categorii de angajatori.

Art 2 alin 4 din OUG 8/2009:

(4) Voucherul de vacanță are perioada de valabilitate de un an de la data emiterii, fără a se înțelege că aceasta este perioada de valabilitate a suportului electronic, în cazul în care voucherul a fost emis pe acest tip de suport.

Art 1 din OUG 8/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative:

Începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, în anul 2021, autoritățile și instituțiile publice, astfel cum sunt definite la art. 2 alin. (1) pct. 30 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, și la art. 2 alin. (1) pct. 39 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, indiferent de sistemul de finanțare și de subordonare, inclusiv activitățile finanțate integral din venituri proprii, înființate pe lângă instituțiile publice, precum și serviciile publice autonome de interes național, cu personalitate juridică, reglementate prin Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și a Societății Române de Televiziune, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nu acordă voucherele de vacanță prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 94/2014, cu modificările și completările ulterioare.

Art 1 pct 1 din OUG 131/2021:

1. La articolul 1, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

"(2) Instituțiile publice, astfel cum sunt definite la art. 2 alin. (1) pct. 30 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, și la art. 2 alin. (1) pct. 39 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, indiferent de sistemul de finanțare și de subordonare, inclusiv activitățile finanțate integral din venituri proprii, înființate pe lângă instituțiile publice, acordă, anual, în perioada 1 ianuarie 2019 - 31 decembrie 2026, vouchere de vacanță în cuantum de 1.450 lei pentru un salariat."

III. *Cu privire la admisibilitatea sesizării:*

Potrivit dispozițiilor art. 1 alin. 1 din OUG nr. 62/2044, această ordonanță de urgență se aplică în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal. De asemenea, potrivit art. 2 alin. 1 din OUG nr. 62/2024, „Dacă în cursul judecății proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată ”.

Dispozițiile OUG 62/2024 se completează cu cele ale Legii nr 134/2010 privind codul de procedură civilă, precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie (art 4).

Analizând îndeplinirea cumulativă a condițiilor ce rezultă din textul legal menționat, se constată că raportat la obiectul cauzei litigiul se încadrează în categoria proceselor la care face referire art. 1 alin. 1 din OUG nr. 62/2024.

În ce privește îndeplinirea condiției ca soluționarea pe fond a prezentei cauze să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere se constată îndeplinită și această condiție cu privire la cererile din acțiune pentru care urmează a fi dispusă sesizarea. Astfel, reclamantul a solicitat în numele membrilor de sindicat obligarea părților la alocarea sumelor de bani și plata

către membrii de sindicat reprezentați a voucherelor de vacanță în cuantum de 1450 lei/an, pentru anii 2021 și 2022, solicitând ca aceste sume de bani să fie actualizate cu rata inflației și cu dobânda legală penalizatoare calculată din prim azi a anului următor perioadei pentru care se datorează și până la plata efectivă.

Verificând jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii și Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, s-a constatat că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra problemei juridice referitoare la voucherele de vacanță pentru anii 2021 și 2022 și aceasta nici nu face obiectul unui dosar pe rolul celor două structuri jurisdicționale, în curs de soluționare.

Prin decizia nr. 39/2017 pronunțată de completul pentru dezlegarea unei chestiuni de drept Înalta Curte de Casație și Justiție s-a pronunțat asupra chestiunii privind determinarea efectelor pe care le-au produs asupra prevederilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, dispozițiile legale ulterioare privitoare la salarizarea personalului din fonduri publice și instituirea unor măsuri financiare în domeniul bugetar în perioada 2012 - 2014 prin care, în mod succesiv și anual, s-a stabilit că în bugetele instituțiilor pe anii respectivi nu se prevăd sume pentru acordarea, printre altele, a tichetelor de vacanță, personalului din cadrul acestora (pct 57). La pct 61 din decizie se arată: „61. Deoarece întrebarea instanței de trimitere vizează perioada de referință 2012 - 2014, prezenta analiză va fi raportată la legislația incidentă la nivelul acestui interval de timp, urmând a fi avută în vedere forma Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2009, astfel cum a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 94/2014”.

Astfel, obiectul dezlegării prin decizia nr. 39/2017 a vizat alte aspecte cu privire la dispozițiile OUG 8/2009, actul normativ suferind ulterior modificări.

În concluzie, se constată că sunt îndeplinite condițiile privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul OUG nr. 62/2004.

IV. *Punctul de vedere al părților*

La data de 03.10.2024 reclamantul a depus note de ședință prin care s-a arătat că nu se opune sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție conform OUG nr. 62/2024, și solicită să se dispună sesizarea pentru a se da o rezolvare chestiunilor de drept puse în discuție în următoarea formă: - Dacă în afara situațiilor în care actele normative de menționează expres altfel, este nu este la latitudinea unități sistemul bugetar aflate sub incidența dispozițiilor OUG nr. voucherelor de vacanță anuale; - Dacă față de dispozițiile OUG nr. 8/2021 se pot acorda st vacanță aferente anului 2021; - Dacă voucherele de vacanță neacordate în cursul anului fiscal pentru care se cuveneau a fi acordate, pot fi ulterior acordate în natură (tot sub formă de vouchere de vacanță), sau în echivalent (sub formă de despăgubiri bănești); - Dacă în cazul acordării voucherelor de vacanță în natură, ulterior anului fiscal pentru care se cuveneau, contravaloarea acestora poate fi purtătoare de daune moratorii sub forma dobânzii legale penalizatoare. Nu a exprimat un punct de vedere argumentat cu privire la obiectul sesizării.

Pârâții nu și-au exprimat punctul de vedere asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu dezlegarea chestiunilor de drept puse în discuție.

Instanța va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu chestiunile de drept astfel cum au fost puse în discuția părților.

V. *Punctul de vedere al completului de judecată:*

Prin cererea formulată la punctul 4 din acțiune reclamantul solicită obligarea pârâților la alocarea și plata sumelor de bani cu titlu de vouchere de vacanță pentru anii 2021 și 2022. Membrii de sindicat sunt angajați în funcțiile de muncitor I, muncitor II și șofer I în cadrul---, în temeiul unor contracte individuale de muncă pe perioadă nedeterminată începând cu data de 01.03.2015. Calitatea de angajator o are pârâțul ----..

Potrivit dispozițiilor art 1 alin 1, alin 2, alin 2 ind 4 și alin 3 din OUG 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță: (1) Începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, pentru recuperarea și întreținerea capacității de muncă a personalului salarial, angajatorii care încadrează personal prin încheierea unui contract individual de muncă pot acorda, în condițiile legii, bonuri de valoare, denumite în continuare vouchere de vacanță. (2) Instituțiile publice, astfel cum sunt definite la art. 2 alin. (1) pct. 30 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, și la art. 2 alin. (1) pct. 39 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, indiferent de sistemul de finanțare și de subordonare, inclusiv activitățile finanțate integral din venituri proprii, înființate pe lângă instituțiile publice, acordă, anual, în perioada 1 ianuarie 2019 - 31 decembrie 2021, vouchere de vacanță în cuantum de 1.450 lei pentru un salariat. (2^2) Voucherele de vacanță pe suport electronic sunt bonuri de valoare emise în format electronic, reglementate exclusiv de prevederile prezentei ordonanțe de urgență, fiind destinate exclusiv achiziționării pachetelor de servicii turistice în conformitate cu prevederile prezentei ordonanțe de urgență. (2^3) Voucherele de vacanță pe suport hârtie și pe suport electronic sunt emise în mod exclusiv pentru a fi folosite în condițiile prezentei ordonanțe de urgență. (2^4) În limita resurselor bugetare, angajatorul stabilește, în condițiile alin. (2), când acordă voucherele de vacanță, de comun acord cu organizațiile sindicale legal constituite sau cu reprezentanții salariaților, după caz. (2^5) În cazul instituțiilor și autorităților publice centrale și locale, modalitatea de acordare a indemnizațiilor de vacanță se stabilește prin hotărâre a Guvernului, fără a se diminua cuantumul anual acordat salariaților din administrația publică centrală și locală pentru vouchere de vacanță sau echivalent. (3) Voucherele de vacanță se acordă în limitele sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul de stat sau, după caz, în bugetele locale, pentru unitățile din domeniul bugetar, și în limitele sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul de venituri și cheltuieli aprobat, potrivit legii, pentru celelalte categorii de angajatori.

Dispozițiile art 1 alin 2 ale OUG 8/2009 se interpretează în sensul obligativității angajatorului din sectorul public de a acorda vouchere de vacanță având în vedere formularea imperativă a textului de lege („instituțiile publice ... acordă anual în perioada 01.01.2019 – 31.12.2021 vouchere de vacanță în cuantum de 1450 lei pentru un salariat”). Rezultă din textul de lege astfel cum este redactat că angajatorul instituție publică nu are un drept de opțiune între a acorda sau a nu acorda angajaților voucherele de vacanță. Pe de altă parte, dispozițiile art 1 alin 2 ind 4 și alin 3 din OUG 8/2009 prevăd că angajatorul stabilește în condițiile alin 2 *în limita resurselor bugetare când acordă voucherele de vacanță de comun acord cu organizațiile sindicale sau cu reprezentanții salariaților*. De asemenea, în cazul instituțiilor publice *voucherele de vacanță se acordă în limita sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul de stat sau după caz, în bugetele locale*. Dispozițiile art 1 alin 2 ind 4 și alin 3 conduc la concluzia că angajatorul nu este obligat să acorde voucherele de vacanță dacă nu există resurse bugetare și nu sunt prevăzute sume cu această destinație în buget.

Având în vedere dispozițiile imperative ale art 1 alin 2 din OUG 8/2009 în sensul că angajatorul instituție bugetară este obligat să acorde angajaților vouchere de vacanță, considerăm că se impune a fi lămurit dacă angajatorul poate fi obligat la plata voucherelor de vacanță dacă nu a prevăzut în buget sume de bani cu această destinație.

Conform dispozițiilor OUG 8/2009 voucherele de vacanță se acordă pentru recuperarea și întreținerea capacității de muncă a personalului salarial. În expunerea de motive a actului normativ se arată: „*prin introducerea voucherelor de vacanță, Guvernul intervine printr-o măsură urgentă în favoarea angajatului, cărui îi cresc veniturile reale, și în favoarea angajatorului, care are posibilitatea și este stimulat să acorde angajaților, alături de salariu, vacanțe în țară, prin intermediul voucherelor de vacanță, cu rol de recuperare a capacității de muncă, de creștere a productivității muncii salariatului și de motivare a acestuia pentru a-și menține calitatea de salariat în respectiva întreprindere, ceea ce va genera stabilitate și eficiență mărite la nivelul sectorului privat și în special în cazul întreprinderilor mici și mijlocii*”.

Potrivit dispozițiilor art 2 ind 3 din OUG 8/2009 voucherele de vacanță pe suport de hârtie și pe suport electronic sunt emise în mod exclusiv pentru a fi folosite în condițiile ordonanței de urgență.

Se poate desprinde concluzia că angajatorul poate fi obligat numai la acordarea voucherelor de vacanță (pe suport de hârtie sau pe suport electronic) pentru a fi atins scopul avut în vedere la stabilirea acestor drepturi pentru angajați și nu pot fi acordate sume de bani echivalent valoric al voucherelor de vacanță, cu titlu de despăgubiri astfel cum se solicită prin acțiune.

Prin art I din OUG 8/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în M.O. nr 168/2021 s-a prevăzut că începând cu data intrării în vigoare a acestei ordonanțe de urgență, în anul 2021, autoritățile și instituțiile publice, astfel cum sunt definite la art. 2 alin. (1) pct. 30 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, și la art. 2 alin. (1) pct. 39 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, indiferent de sistemul de finanțare și de subordonare, inclusiv activitățile finanțate integral din venituri proprii, înființate pe lângă instituțiile publice, precum și serviciile publice autonome de interes național, cu personalitate juridică, reglementate prin Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și a Societății Române de Televiziune, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nu acordă voucherele de vacanță prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 94/2014, cu modificările și completările ulterioare.

Ulterior, prin OUG 131 din 17.12.2021, publicată în MO nr 1201 din 17.12.2021 s-a prevăzut acordarea voucherelor de vacanță în anul 2021 în cuantum de 1450 lei pentru un salariat.

Astfel, se impune a se stabili dacă voucherele de vacanță pot fi acordate și pentru anul 2021 raportat la reglementările legale anterior citate.

Cu privire la chestiunea de drept formulată la punctul 4: reclamanții au solicitat și obligarea la plata dobânzii legale penalizatoare aferentă sumei de 1.450 de lei, invocând în acest sens dispozițiile art. 1531, art 1535 cod civil și dispozițiile O.G. nr. 13/2011. S-a argumentat că prejudiciul este unul similar celui produs prin neplata la termen a unei sume de bani.

Conform art. 3 alin. (2) din O. G. nr. 13/2011 *„Rata dobânzii legale penalizatoare se stabilește la nivelul ratei dobânzii de referință plus 4 puncte procentuale”*. Relevante în acest sens sunt însă și dispozițiile art. 1 alin. (1) din același act normativ, care statuează că *„Părțile sunt libere să stabilească, în convenții, rata dobânzii atât pentru restituirea unui împrumut al unei **sume de bani**, cât și pentru întârzierea la plata unei **obligații bănești**”*. Așadar, dispozițiile O.G. nr. 13/2011 sunt incidente numai în cazul obligațiilor pecuniare sau, așa cum prevede art. 2, în cazul în care legea ori prevederea contractuală statuează că obligația este purtătoare de dobânzi. În mod similar, art. 1.535 alin. (1) C. civ. prevede că *„În cazul în care o **sumă de bani** nu este plătită la scadență, creditorul are dreptul la daune moratorii, de la scadență până în momentul plății, în cuantumul convenit de părți sau, în lipsă, în cel prevăzut de lege, fără a trebui să dovedească vreun prejudiciu. În acest caz, debitorul nu are dreptul să facă dovada că prejudiciul suferit de creditor ca urmare a întârzierii plății ar fi mai mic”*. De altfel, denumirea marginală a art. 1.535 C. civ. este *„Daunele moratorii în cazul obligațiilor bănești”*.

Din cuprinsul normelor citate rezultă că legiuitorul a prevăzut îndreptățirea creditorului la acordarea unor daune interese egale cu dobânda legală numai atunci când obiectul obligației este acela de a da o sumă de bani. Or, voucherele de vacanță deși se determină sub forma unei valori pecuniare nu presupun o obligație pecuniară, respectiv plata de către angajator a unei sume de bani, ci eliberarea unui voucher în format electronic (sau pe hârtie anterior anului 2022), având o anumită valoare determinată legal. Cu alte cuvinte, dreptul la primirea unui voucher de vacanță nu conferă prerogativa de a primi o sumă de bani, ci pe aceea de a primi un voucher cu o valoare determinată, ceea ce înseamnă că obiectul obligației nu este unul pecuniar, ci în natură. Acest voucher nu poate fi folosit de către salariat pentru procurarea oricăror bunuri

sau servicii, așa cum poate fi folosită o sumă de bani, ci exclusiv pentru procurarea bunurilor și serviciilor expres prevăzute de către legiuitor. Așa fiind, deși voucherul are o valoare pecuniară, limitarea clară și univocă a modului în care această valoare poate fi folosită, exclude echivalarea sa cu obligația de plată a unei sume de bani. Nicio dispoziție legală sau contractuală nu prevede că neîndeplinirea obligației de emitere a voucherului de vacanță atrage obligația de plată a unor dobânzi și emiterea voucherului de vacanță nu echivalează cu obligația de plată de către angajator a unei sume de bani către salariat, ci doar valoarea sa se determină prin raportare la o sumă de bani.

Față de considerentele expuse, în temeiul art. 1 și art. 2 din OUG nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale, se va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile conform dispozitivului.

În temeiul art. 520 alin. 2 din Codul de procedură civilă, se va suspenda judecarea cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile.

Prezenta încheiere se va comunica, prin adresă, Înaltei Curți de Casație și Justiție (atașându-se, în copie, cererea de chemare în judecată cu precizările ulterioare, încheierea de ședință din datele de 03.06.2024 și 09.09.2024, punctul de vedere al reclamantului cu privire la sesizare), se va aduce la cunoștință prezenta încheiere conducerii secției I civile a Tribunalului _____ în vederea comunicării conform dispozițiilor art. 2 alin 2 din OUG 62/2024.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

În temeiul dispozițiilor art. 2 alin 1 din OUG 62/2024 dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

1. Dacă art. 1 alin. (2), (2⁴) și (3) din O.U.G. nr. 8/2009 poate fi interpretat în sensul că angajatorul poate fi obligat la emiterea voucherelor de vacanță chiar și în lipsa prevederii în buget a sumelor cu acest titlu;
2. Dacă art. 1 alin. (2) raportat la art. 2 alin. (4) din O.U.G. nr. 8/2019 poate fi interpretat în sensul că, în ipoteza în care voucherele de vacanță nu au fost emise în anul fiscal în care trebuiau emise, angajatorul poate fi obligat la emiterea voucherului de vacanță sau, din contră, aceste norme se impun a fi interpretate că ulterior angajatorul poate fi obligat doar la despăgubiri egale cu contravaloarea voucherelor de vacanță neacordate.
3. Dacă modificarea art. 1 alin. (2) prin O.U.G. nr. 131/2021 poate fi interpretată în sensul că a instituit permisiunea acordării voucherelor de vacanță și în anul 2021, având în vedere interdicția inițial instituită prin art. I din O.U.G. nr. 8/2021.
4. În cazul în care răspunsul la cea de a doua întrebare este în sensul că angajatorul poate fi obligat la emiterea voucherului de vacanță, dacă în această situație se pot acorda dobânzi sub forma dobânzii legale penalizatoare, conform art. 1.531 alin. (1) C. civ.

Dispune înaintarea prezentei încheieri către Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea soluționării sesizării.

Dispune aducerea la cunoștință a prezentei încheieri conducerii secției I civile a Tribunalului ----- în vederea comunicării conform dispozițiilor art. 2 alin 2 din OUG 62/2024.

În temeiul art. 2 alin 3 și art. 4 din OUG 62/2024 și art. 520 alin 2 Cod procedură civilă suspendă judecarea prezentei cauze până la soluționarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a sesizării privind dezlegarea chestiunii de drept.

Fără cale de atac.

Pronunțată azi, 14 octombrie 2024 prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

PREȘEDINTE

ASISTENȚI JUDICIARI

GREFIER
